

“Les bases de la transició”

14 DE MARÇ DE 2012 / EL CÍRCOL DE REUS

Voldria dedicar un minut d'aplaudiments a la recent desapareguda Teresa Pàmies , en reconeixement de la seva gran obra literària i al seu fort compromís social amb la nostra terra.

Agraïments: Públic assistent, Sr.Tapias, Sr.Gras i Junta del Círcol, com a entitat organitzadora.

Introducció:

Quan el Sr. Tapias em va proposar, molt amablement, de realitzar una conferència aquí, en aquest saló i em va demanar sobre quin tema parlaria i quin títol hi posaria, vaig reaccionar de forma quasi espontània: volia parlar de la transició a Reus.

Però m'agradaria fer-ho, no des d'un punt de vista de la historiografia, vostès poden trobar múltiples referències de tot tipus en diferents àmbits per arribar a conclusions, jo mateix , tot seguit els hi proposaré un redactat molt interessant, de l'historiador Josep Fontana.

Tampoc vull parlar de la transició des del relat històric o crònica periodística, doncs recordo més d'un bon article publicat pel Xavier Joanpere , com també algun prou analític del sr. Lluís Gibert , que portava exactament el títol de la transició reusenca. A mi m'interessa i crec que em pertoca enfocar el tema des d' un punt de vista més social i cultural, més popular, en definitiva, intentar amb la participació de tots i totes vostès, respondre a preguntes com ara les següents: la ciutadania ha recuperat el espai polític i públic que la dictadura li va arravatar? hi ha hagut transició real del súbdit al ciutadà? Els ajuntaments democràtics, en teoria claus en l'articulació d'un nou imaginari polític democràtic per al ciutadà, quin paper hi han jugat?

Tal com he esmentat, m'agradaria citar un parell de fragments de la conferència del professor Fontana, però abans, em permetran un aclariment doncs no vull donar marge d'error a una possible confusió entre el citat Josep Fontana i, un altre citat en aquesta mateixa sala el 6 d'abril del 2011 per la Sr. Alicia Alegret, el Sr. Josep Maria Fontana Tarrats, un dels fundadors de les JONS i de la Falange a Reus, escriptor, diputat franquista i Jefe territorial de la província de Tarragona fins el 1943. És obvi que cada u té les referències que té.

Bé, un cop fet aquest aclariment, molt significatiu i apropiat al tema del que volem parlar, el millor que puc fer és passar a llegir un parell de fragments de l'historiador citat.

He portat varies còpies de tota la conferència del Sr. Fontana per si algú o alguna en vol fer una lectura a casa i contextualitzar aquest dos punt que a continuació passo a llegir:

“Per refundar aquest estat lliure i solidari ens cal un nou contracte social que el defineixi. Un contracte per al segle XXI, que no neixi tarat, com el de 1978, per les imposicions d'un poder hereu de la sagnant victòria del 1939 i per les temors que aleshores creava la remor dels sables a les casernes. I ens cal que aquesta vegada no sigui, com aquella, l'obra d'un grup de dirigents que negocien entre ells, sinó que estigui obert a la participació d'una societat que cada vegada està més cansada del paper passiu a què se la vol condemnar –limitat a poca cosa més que triar cada quatre anys entre les diverses llistes tancades que els dirigents dels partits ens proposen-.”

“Ningú no ha de tenir por de les llibertats que aquest nou contracte social pot atorgar. El sol límit que és lícit d'imposar a la llibertat és el que fa referència a la necessitat de defensar que la dels uns no afecti ni coarti la dels altres. Si d'aquest programa mínim de liquidació del postfraquisme i establiment d'un nou marc de convivència en llibertat en voleu dir “segona transició”, sigui en bona hora. Però que consti que haurà de ser d'una naturalesa completament nova, ben allunyada de la trista transacció en què hem estat vivint.”

Fins aquí les seves paraules.

Que és una transició? Doncs segons el diccionari, una definició breu és:

“Una Situació o estat intermedi entre un d'antic o passat i un altre de nou, al qual s'arriba després d'un canvi.”

És clar que parlar de la “Transición española”, que és una – i per molts també és *grande y libre* – però de transicions n'hi ha moltes i no necessàriament han de significar el pas formal d'un regim totalitari a un de democràtic, sinó que pot referir-se a contextos molt més amplis o menys formals. Però, en tots ells poden coincidir en la necessitat de deixar un passat dolent per encarar horitzons nous i millors.

Crec que és el cas de la societat islandesa, que com tots sabeu, va patir un col·lapse financer sense precedents, i que va iniciar una resposta ciutadana tan contundent com a civilitzada, en forma d'una transició exigent que després de fer seure als tribunals polítics i banquers clarament implicats en la catàstrofe, alguns indicadors econòmics ja afirmen que Islàndia està reduint el seu deute públic i triplicarà el seu creixement econòmic el 2012 .

Unes dades per fer memòria: El sector bancari islandès va ser de propietat estatal fins el 2001. Aquell mateix any, el Partit Independent Liberal el va privatitzar. La conseqüència ràpida va ser la d'un creixement impressionant. Un país petit, amb uns 300.000 habitants, amb uns recursos naturals que no passen de l'energia termal i la pesca, es va convertir -de nou- en un país on el actius del sector bancari superaven 12 vegades ,12! el total de la economia.

Crec que no cal dir-vos com va acabar la festa, tots ho coneixeu prou bé. De fet una de les referències a aquestes dades, les analitza l'escriptor John Lanchester, subtitula la seva obra com “Per què tot el món deu a tot el món i ningú no pot pagar”. Us sona això?

Però potser no som conscients que, malgrat tot, la conseqüència final ha estat una revolució cívica. Els islandesos volen encarar la situació, fer net i començar de nou. Han establert, de forma madura, uns límits, per marcar clarament un nou espai polític i jurídic, on els interessos del ciutadans prevalguin damunt dels d'uns pocs especuladors(uns 40). I, permeteu-me que recordi que a la conferència a la que em va convidar la Cambra de Comerç en període pre-electoral, a instàncies d'una pregunta del presentador Jordi Escoda, ja vaig exposar el fet islandès. D'això en farà gairebé un any. Sí! És un fet, que a mi personalment, em serveix de motivació, per llevar-me cada dia i dirigir-me a l'ajuntament. Per això també els hi vull citar a una de les moltes persones que ha liderat aquesta transició Islandesa, un activista democràtic, de nom Torfason, que també s'involucrà a finals dels anys 60 en la lluita pels drets del gais i lesbianes .El mes d'agost del 2011 en una entrevista afirmà el següent:

"Ens van enganyar amb ple coneixement del dany que podien causar, ho demostrarem"

Una altre diari de tirada nacional recollia el següent:

"Els banquers no són els únics destinataris del monumental enuig de Torfason. Els polítics entren en el mateix sac. Quan se li pregunta si l'exprimer ministre ha de ser empresonat, no dubta ni un instant. "Per descomptat. Ell sabia el que anava a passar vuit mesos abans que arribés el *crash* i no va fer res per impedir-ho. Però no és l'únic que ha d'anar a la presó. Tots els que van participar en això, tots els banquers han de pagar. No es tracta de venjança, sinó de justícia ". Torfason assegura que seria capaç de perdonar si tot aquest caos hagués estat a causa d'un error. Però no va ser així. "Ho van fer a consciència i saben del dany que podien causar. Anem a demostrar-ho en el judici". "Estem treballant en això".

D'aquest text vull aprofitar una frase per tal d'acabar aquesta introducció per situar-nos al nostre món, el món de Reus. La frase és la següent: "No es tracta de venjança, sinó de justícia".

El que diu Torfason es vàlid a tot arreu i, per tant, ho és a Reus. Ho és perquè la justícia és un valor, que ara, ja no es pot entendre sinó com a universal. I la trec a col·lació, perquè estic, hi vull que ho sàpiguen, molt indignat, decepcionat, fart d'aquesta estratègia fal·laç, insana, de acusacions contra la CUP, que diuen que embrutem el nom de la ciutat amb les nostres denúncies.

M'agradaria recordar que nosaltres no hem fet cap denúncia contra ningú, sinó contra un model de gestió que ens ha dut a l'actual endeutament i volem fer les coses de forma seriosa, completa, radical i que per tant trobem llastimós el espectacle mediàtic d'acusacions penals que han fet el Sr.Cervera, la Sra. Gomis, la Sra. Alegret i el Sr. Pellicer i que, si em permeten una mica de sentit de l'humor, resumiria proposant un títol per un possible programa de televisió de masses: "Salveu-me la cadira de lux".

Jo els hi demano a tots vostès, que intentem de respondre al per què quan algú posa l'atenció sobre determinats temes, com per exemple la transparència econòmica i política, sigui despreciat a través d'un acte reflexe massiu quasi infalible, com si el simple fet de mencionar aquests problema obrís de forma immediata una ferida en la

conjura universal del silenci i que la insistència en aquesta situació complicada, s'interpretés com una ofensa necessitada de venjança. Especialment vull aprofitar per lamentar profundament el silenci de molts opinadors durant l'època de bonança econòmica, en època de grans inauguracions i projectes. Aquest silenci, que ara transformen en crits contra nosaltres, acusant-nos de convertir l'oasis de l'Ajuntament en un fangar. Pot ser caldrà, com a tota transició, fer examen de consciència política i analitzar el perquè dels silencis i que entenem per corrupció passiva.

Lluny de més hipotètiques comparacions amb el cas exemplar d'Islàndia, on d'entre d'altres observacions destaca la redacció d'una nova constitució a través de la participació ciutadana, amb aquests com a únics redactors i amb tot el pes vinculant que dóna la força d'un estat, vull centrar ara, uns minuts a analitzar d'on venim nosaltres i on estem. (També em veig obligat a dir que aquest país, Islàndia és autosuficient en matèria energètica, tenen poca població i un nivell cultural elevat, són uns indicadors que cal remarcar)

D'on venim? 40 anys de dictadura franquista, post franquisme i aberració capitalista:

Perquè tot i les dictadures i aquesta anomenada per molts transició, no s'han resolt els dos problemes fonamentals de la història contemporània de l'estat espanyol: la qüestió nacional (300 anys d'intent d'aniquilació dels diferents pobles de l'Estat) i la qüestió social (200 anys d'explotació dels i de les treballadores, de la permanència del latifundi en diferents indrets de l'estat, i d'ocupar la semiperifèria del sistema capitalista a nivell mundial).

Han passat 34 anys des de la celebració del referèndum... i alguns ens preguntem si no és ja hora de fer un balanç seriós, rigorós però alhora col·lectiu i popular per poder arribar a alguna conclusió d'on som a hores d'ara.

Possiblement es donaran dues tendències, els que creuen que sí anem bé i tot s'arregla sol... i els que constaten que no... És a dir, els que creuen en la intervenció de lleis naturals irrevocables i en la participació d'elements màgics i religiosos en la política i els que com la gent de la CUP de Reus pensem en la política com un procés de caràcter reflexiu per tal de re-organitzar el propi espai ciutadà mitjançant accions ètico-polítiques.

Els que creuen en "*el milagro de la transición española*" i els que no, els que pensem que és una constatació objectiva, que cap país, ni molt menys un sense tradició democràtica, pot passar d'estar governat per una dictadura durant 40 anys, amb la corrupció explícita d'una societat autàrquica i oligàrquica... a una ciutadania de drets de la nit al dia, ni que aquesta nit fos la del dimecres 6 de desembre de 1978.

Crec que es fàcil està d'acord amb això. Crec que és necessari i és possible poder arribar a aquesta conclusió com a punt de partida d'una forma civilitzada i dialogant.

Durant molts anys el dictador i el seu règim havien fet un pacte de sang amb la jerarquia de l'església catòlica, l'exèrcit, l'oligarquia espanyolista i el capitalisme internacional. Així va funcionar el règim durant prop de 40 anys, oferint futbol, "corrides" de braus, processons i cançons de Lola Flores i Manolo Escobar per distreure a la població bastonejada i submisa que havia sobreviscut els anys 60. No és el lloc ni el moment, per aprofundir en el que va significar la dictadura franquista per al conjunt del poble català i la classe treballadora, però sí podem parlar d'aquesta

anomenada, per molts transició, que va ser fruit d'un pacte de cavallers, concretament 7 (mai més ben dit perquè no hi havia cap dona) i que va marcar les bases del context econòmic, cultural i social en que ara ens trobem. Aquests set cavallers o pares de la Constitució venen sent venerats, dia rere dia, com si fossin autèntics barons democràtics, encara que alguns d'ells, desapareguts recentment, durant la dictadura tinguessin les mans tacades de sang i d'altres que encara avui aguanten, s'atreveixen a amenaçar-nos amb una involució constitucional.

El possible finançament irregular de UCD i de la majoria de partits, la LOAPA que va significar la renúncia al dret de l'autodeterminació que tant abanderava el PSOE (una renúncia que per cert fou clau per aconseguir més tard el poder), els Pactes de la Moncloa i molts d'altres pactes i passos van ser signats per l'esquerra antifranquista i també per la burgesia catalana.

Juan Carlos I, Adolfo Suárez i molts altres cavallers serien els encarregats de substituir un règim capitalista tancat en el feixisme més impune, per un altre de capitalista amb eleccions, per mantenir així intactes els privilegis a tots aquells que Franco havia mimat.

Centrem-nos, ara, en l'àmbit local. Després d'aquest pactes i episodis, la vida política a nivell municipal havia de fer, i va fer en menor o major mesura, un salt democràtic tant qualitatiu com quantitatiu. Tot i els molts avenços que es varen aconseguir en els primers anys d'ajuntaments democràtics, conjuntament amb l'important participació de la societat civil, la realitat és que arribem al 33è aniversari d'ajuntaments democràtics amb una forta sensació de desengany, de desconfiança i de corrupció.

No ho dic només jo. La corrupció és cosa d'uns pocs, però mou xifres molt altes. Aquesta és la conclusió del magistrat Daniel de Alfonso, director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), que durant l'any 2011 ha rebut 122 denúncies per presumptes irregularitats en l'administració. Hem de tenir en compte que aquesta oficina és un òrgan administratiu i que per tant alhora de parlar de xifres concretes hauríem de sumar-hi totes aquelles denúncies que van directament als òrgans judicials.

Segons les enquestes, la percepció ciutadana és que la corrupció augmenta.

Una enquesta que va fer l'oficina anti frau de la Generalitat va assenyalar que el 58% de la gent pensa que al seu municipi hi ha corrupció. És una xifra més elevada que la participació en les darreres eleccions municipals a Reus. 33 anys de treball de molta gent amb principis i honrada, ha servit per fer avançar la ciutat, però malauradament tots aquest anys d'esforç i il·lusió d'alguns -no només dels polítics- se'n han anat a norris per culpa d'uns pocs que han fet de la pràctica política un negoci. En aquest país la política anti -corrupció, no és mereix ni portar aquest nom ja que el govern no només és negligent sinó maldestre.

Però que entenem com a corrupció? Desgraciadament i a diferència d'altres països, només és corrupció allò que una llei ha tipificat com a tal, de la mateixa manera que únicament és corrupte aquell a qui una sentència l'ha condemnat. Cal canviar aquest sentiment.

Hi ha moltes formes de corrupció, no tenim temps ara de repassar-les (però si vull recomanar un llibre per a aquells interessats que es diu la "*Corrupción en la España*

democràtica" del Catedràtic de dret administratiu de la Universidad Complutense, Alejandro Nieto)

Dins del que puc entendre com a corrupció hi ha diferents agents o actors:

Executors: corruptes i corromputs, sol·licitadors: extorsionadors i extorsionats, aconseguïdors i intermediaris, mandataris, comissionistes, recaptadors, fiduciaris, beneficiaris, perjudicats i escarmentats.

La corrupció apareix amb menor o major grau en tots i cadascun dels àmbits de la vida social. Un de molt característic de la zona mediterrània és -o era- el del negoci de la construcció. Un petit exemple: a canvi de possibilitar la construcció d'uns edificis, diferents persones de l'àmbit de l'administració pública encarregades de modificar els plans generals de la ciutat recomanen a l'interessat en fer l'obra, un estudi d'edificació o similar, a un despatx d'arquitectes conegut per un preu que no s'adapta a la realitat de l'estudi en si, i tots contents.

Voldria remarcar que aquest és un exemple que -a priori- no té perquè relacionar-se amb l'actual àrea d'urbanisme de l'ajuntament de Reus (una altra cosa és Innova). Aquesta àrea està representada pel Sr. Domingo, al qui tinc de moment un gran respecte i també simpatia. Almenys ha demostrat que es pot parlar amb ell siguis qui siguis. No es pot dir el mateix de l'antic regidor, que negava visites a determinats veïns i veïnes i feia fora ciutadans del despatx, que entre tots i totes l'hi pagàvem a l'Ajuntament.

La corrupció i els corruptes desgraciadament s'adapten al medi ràpidament, sempre que les condicions siguin favorables. Moltes són les condicions biològiques que permeten el desenvolupament d'aquest tipus de fauna i flora tant característica de la nostra demografia en l'àmbit de la gestió del diner públic.

Per introduir aquest punt, que millor que les paraules expressades la setmana passada pel ministre d'hisenda i administracions públiques, Cristóbal Montoro, va assegurar en el transcurs d'una xerrada al Fòrum Europa de Màlaga el següent:

"Las llamadas empresas públicas no son "empresas que estén de verdad generando servicios", sino que son "huidas del derecho administrativo y dan lugar a todo tipo de corruptelas". "dan cobijo a empleos que no van relacionados con la oferta de servicios públicos"; lo que deriva "es un empleo improductivo, gravoso y costoso para todos".

"Hay que adelgazar a ese sector público llamado empresarial e ir a criterios de transparencia en el acceso por parte de los proveedores a esos servicios públicos y no centrarlos en un ámbito bastante oculto, extraño y anómalo de gestión de los servicios públicos".

Que ningú s'espanti..., però part de raó té aquest senyor del PP. I, dic només part, perquè està clara que la lectura que en fa un ciutadà -després d'aquestes declaracions totalment interessades- es que depèn quina retallada o privatització és necessària i

està totalment justificada. És per a tothom coneguda, l'estratègia de la dreta de desprestigiar depèn quin servei públic fins a degradar-lo qualitativament de tal manera que la ciutadania prefereixi acudir al mateix servei de caràcter privat amb unes millors condicions, afavorint així els interessos d'uns pocs i ensorrant els interessos de molts.

Que quedi clar que les corrupteles del Sr Montoro es donen tant en l'àmbit privat com en el públic i, precisament, el seu partit no pot presumir molt de transparència .

En el cas de Reus, podríem trobar més d'una i des dos coincidències que avalen, que les paraules de Montoro s'adaptin prou bé a la realitat de les nostres empreses municipals que funcionen amb diners públics. Darrerament han sortit a la llum sous pagats amb diners públics dels reusencs i reusenques que van des de els gens menyspreables 65.000€ a més de 250.000€/anuals, un acomiadament de més de 300.000€, xifres considerables sobre tot en aquest moment tant delicat.

Amb el temps, i a mesura que anem obtenint informació, potser podrem demostrar un llistat de llocs de treball improductius que no van lligats a la demanda del servei i que responen a interessos particulars. Temps al temps.

Montoro parla de la gestió opaca i anòmala a l'hora d'oferir treball als proveïdors. A Reus, algú s'ha preguntat com INNOVA adjudica o externalitza obres i serveis, quan té aproximadament el 70% del pressupost municipal? Aquesta gestió afavoreix a les arquitectures municipals o a determinades empreses? Les empreses de Reus tenen igualtat de condicions alhora de treballar per a INNOVA? Qui ho decideix? Com pot ser que amb empreses del ram de la construcció en ple procés de fallida a Reus, les obres del nou hospital les fessin empreses de fora, majoritàriament, o aquestes subcontractessin d'altres, i així successivament, fins a l'absurd que un reusenc acabi treballant a la seva ciutat a 6 €/hora extra? Com és que es va inflar tant el pressupost , si l'excusa de contractar grans empreses era reduir costos? Per què es va començar la construcció sense projecte d'obra acabat?

Jo no ho acabo de comprendre. Estem farts de sentir que un govern, un hospital, una família, s'han de gestionar igual que una empresa. Que si el govern és com una família que no arriba a final de més, que si una família és com una empresa que en moments difícils ha de retallar costos, etc. I, jo em pregunto, com permetem que en aquesta empresa denominada govern no sapiguem que en fan dels nostres diners, i no solament en grans temes "calatravistes", sinó en la gestió del dia a dia de la comunitat. Quin grau d'eficiència hi ha, i de quina manera retornen en forma de beneficis reals a la comunitat?

Seria fàcil pensar que, si a un botiguer de Reus, li roben una capsa de camises que ell ja ha pagat, no sols s'indignarà sinó que possiblement s'enfurismi i vulgui que la policia

detingui i els jutges condemnin al lladre. Però com pot ser, que aquest mateix botiguer es quedi indolent i passiu quan milions d'euros es gestionen de forma opaca, temerària, irresponsable o directament delictiva. Em costa d'entendre.

Una de les constatacions del fracàs del que alguns anomenen transició -jo com Fontana prefereixo dir transacció- és el fracàs de lo públic. No ja de les institucions, sinó del concepte mateix.

Si la llunyania del ciutadà amb el polític és un fet consumat en tots el països occidentals, aquí a ca nostra, aquesta llunyania no és més que una conseqüència de quelcom més preocupant, que és la relació del ciutadà amb el sentiment de bé públic en general.

Un banc, un parterre, un fanal, no són nostres? No els hem fet nostres? Són de l'Ajuntament. Són del govern. Per tant són d'ells i no nostres. Si aquests "ells" o sigui nosaltres, els càrrecs electes, som concebuts com un poder allunyat per coercitiu, repressor o explotador o allunyat per demagog, fals, corrupte... aquest fanal, aquest parterre, aquest banc mai serà motiu de defensa i bon tracte per a la majoria de la població.

Entre altres incultures que desgraciadament dominen als Països Catalans, trobem la incultura fiscal, que es podria definir com: no sé, ni vull saber que es fan amb els diners que he guanyat durament i que he entregat a la comunitat o a l'administració perquè els gestionin .

Per tots i totes és conegut l'espoli fiscal que patim per part del govern espanyol els catalans i catalanes. I, lluny de plantar cara amb aquest tipus de robatori, ens dediquem a parlar de pacte fiscal, quan abans alguns en campanya electoral s'omplien la boca de concert econòmic.

Mentre a Girona i a d'altres ciutat importants del Principat, aproven una moció que insta a la Generalitat i a l'Agència Tributària de Catalunya a establir un protocol d'actuació i a efectuar els canvis normatius necessaris per tal de realitzar els pagaments dels impostos a Catalunya, a Reus el passat divendres em vaig quedar sol defensant aquesta proposta que només era una declaració d'intencions. Resultat de la votació 1 vot a favor 25 en contra.

Per deixar de banda les declaracions de Montoro, vull comentar una sèrie de casos per acabar de constatar com a través d'INNOVA uns quants se'n beneficiaven i altres s'ho miraven. M'agradaria parlar d'uns pocs casos de forma breu, però significativa.

Troblem ex-regidors i ex-membres del consell d'administració d'empreses municipals que molt amablement, oferien serveis d'assessorament a l'Ajuntament i al propi consell d'administració, però no a títol individual com l'exercici la funció del càrrec remunerat ho possibilita, sinó facturant a través d'una empresa seva. Incompatibilitats? Tràfic d'influències?

Trobem ex-alcaldes, que fins fa 8 mesos encara tenien poders de l'empresa majoritàriament municipal SAGESSA. Per què? El mateix ex-alcaldes fins fa ben poc, presidia el Consorci Hospitalari de Catalunya, (durant 20 anys). Ara, en representació de Reus, hi tenim la Sra.Gomis. No sabem què hi fa, el que cobra, si és que cobra per assistir-hi. Tampoc no ho sabrem, com bé va quedar demostrat en el passat ple municipal, quan obstaculitzaren una moció nostra en que demanàvem que es publicités al web de l'Ajuntament el patrimoni i tots els ingressos dels regidors, regidores, càrrecs directius i de confiança.

Per què el Sr.Carles Manté, ex-director del servei català de la salut, ex-apoderat del antic Consorci Hospitalari de Catalunya, ex-president del Consorci Hospitalari de Mataró i amb un lligam molt fort amb la Unió Catalana d'Hospitals, entre d'altres, presidia l'empresa Shirota de Reus?

Josep Prat, encara president de l'ICS, també hi era com a administrador. Aquesta empresa que ha provocat 3 milions d'euros de pèrdua per la ciutat, per què ha servit? Com és que l'antiga oposició no ho va denunciar. És més, com pot ser que mentre que l'Ernest Paris abandonava el càrrec de conseller de Shirota, PP i CIU votaven a favor de l'ampliació de capital social de Shirota? En fi, el temps dirà..... Malbaratament de fons públics?

Com pot ser que dos ex-regidors relacionats amb urbanisme, tinguin una o mes d'una empresa del ram, i que fins fa ben poc encara facturessin a INNOVA? Quin concurs han superat? Cap!

Com pot ser que amb diners públics es paguessin unes dietes complementàries a regidors del PP, aleshores a l'oposició, sense que la totalitat dels regidors en tinguessin constància?

Com pot ser que un alcalde decideixi complementar el sou d'un regidor a través d'una empresa amb participació de diner públic?

Parlar del Sr. Prat, les seves presumptes incompatibilitats, i de tota la conxorxa sanitària que hi al darrere es mereixeria una altra conferència. M'agradaria recomanar la lectura d'un recull d'articles que ve fent des de fa molt de temps, el periodista i advocat Alfons Quintà. Em costa entendre com un gestor pot estar al capdavant de l'empresa pública més important de Catalunya, després de l'empremta que ha deixat a la ciutat en els darrers temps.

Per si no fos prou, els partits autodenominats d'esquerres, intentaven –i encara ho intenten fer avui en dia- argumentar que la creació d'empreses municipals, era la garantia que els serveis públics de la ciutat serien viables, i s'evitaria així, que algun dia s'haguessin de privatitzar.

La realitat actual, ha posat en evidència que aquests arguments eren falsos, i no sols això, sinó que la creació de les empreses públiques ha facilitat el procés de privatització. En ser, ara, empreses amb un capital social propi, ha estat més fàcil poder iniciar el procés de privatització. Més fàcil poder calcular el valor real d'aquesta

empresa al mercat i més fàcil de poder mostrar “el producte” als futurs compradors, que com a voltors, ja fa mesos que fan tombs en cercle sobre l'edifici de l'Ajuntament.

Perquè, per molt que ens diguessin que la creació d'empreses municipals havia de servir per garantir la titularitat pública dels serveis públics, hem pogut comprovar com aquests s'han mercantilitzat, i com els gestors d'aquestes empreses no tenien pas en compte el que significa un “servei públic”. Per tant, capital públic sí, però la gestió, el servei, les relacions laborals,... com si d'una empresa més es tractés.

I, per molt que ens diguessin que la creació d'empreses municipals havia de servir perquè el manteniment dels serveis públics fos viable, veiem com això no és així. Ens trobem amb un conjunt d'empreses que han sigut viables, perquè a part de les seves fonts d'ingressos, cada any han anat xuclant capital públic dels impostos dels i les ciutadanes. Amb aquestes condicions, i amb la condició de monopoli, quina empresa no pot ser rendible. Els costos i les despeses: públiques. Els beneficis: privats. Algú recorda que a començaments de la legislatura ARA Reus va fer una moció per demanar a INNOVA que retornés els seus beneficis a les arques municipals?

Tot i això, determinats partits de la ciutat, continuen encara, justificant INNOVA. Què més ha de passar? Què més han de saber? Perquè reconeixin que l'evolució dels fets els ha superat.

Perquè reconeixin que van creure's el fàltaç dogma capitalista del creixement sense aturador. Perquè reconeixin que el senyor Prat i companyia es van fer amb el poder de l'Ajuntament. Perquè reconeixin que a molts dels seus regidors i regidores les hi va anar molt bé això d'INNOVA per progressar en els seus negocis privats.

I, a sobre, ara surten amb la pancarta de NO a les retallades. Però, si són ells i elles les que han venut els serveis públics de la nostra ciutat! Elles són les que han mercantilitzat els serveis públics i els han convertit en empreses que ara són fàcilment vendibles. Això sí! Només les que tenen beneficis. I, les 17 restants que només tenen pèrdues. Aquest serà el gran regal del govern d'esquerres i catalanista i del nou govern, per a les properes dècades de tots i totes les reusenques.

Perquè el nou govern, format per dos partits que han estat trenta anys a l'oposició, però que sembla que hagin entrat al Consistori més tard que nosaltres mateixos, no està fent res més que empènyer encara més la bola de neu del deute perquè se vagi fent cada cop més gran. Si en els propers anys hem de fer front a un gran dèficit i hem de mantenir una estructura empresarial i unes empreses que són deficitàries, com podem sortir de la crisi? Això no té cap mena de lògica.

Des de la CUP hem insistit mil cops: en els consells d'administració de les empreses, en Junta de Portaveus, a les Juntes Generals i Universals d'INNOVA, al consell d'administració d'INNOVA, al propi Ple. Que volem consensuar una sortida a tot aquest merder creat. Que som conscients que la situació econòmica de l'Ajuntament és crítica. Que no volem fer una política d'oposició fàcil, consistent en criticar-ho tot sense aportar cap solució, ni plantejar cap alternativa. I, a més, sabent que si

comptessin amb nosaltres, tampoc aconseguiríem imposar el nostre model, tenint un regidor de 27.

Però, respecte els nostres mil oferiments, la resposta és nul·la. Fins i tot, l'única proposta que va prosperar, va ser crear una Taula per la crisi, que comptés amb la participació de tots els grups municipals, sindicats, empresaris, agents socials varis... L'alcalde va acceptar el nostre prec, i va dir que es posaria ràpidament a treballar per convocar-ne una primera reunió per començar a treballar en aquesta estructura. Mesos després, encara estem esperant quelcom al respecte.

No ens volen en aquest procés. No ens volen, perquè hi ha massa pols sota l'alfombra. I, clar, disposar d'informació sobre l'estat de les empreses, sobre si Price Waterhouse ha de fer informes que podria fer l'interventor, sobre si el preu de venda d'una empresa ha de ser x o y, o que si l'empresa a vendre ha de ser x o y, doncs no els hi interessa.

I, sobretot, no ens volen, perquè som els únics que diem clarament que el problema d'INNOVA no és si aquesta empresa o l'altre. Si tal ha cobrat factures o no les ha cobrat. Si tal movia diners d'un costat a l'altre, o de l'altre al costat. Sinó, que diem que el problema d'INNOVA, només té un nom: INNOVA. I, per tant, no estan disposats a fer un pla de viabilitat de com desarticular tot aquest monstre per poder salvar els trastos, que es diu popularment. Fer net i ras, demanant i assumint responsabilitats, i començar un debat sobre com podem tirar endavant l'Ajuntament, amb el forat que INNOVA ha creat.

De nou, veiem com Convergència, igual que fan amb el país fan amb la ciutat. Ells són els més catalanistes de tots, però quan els hi toquen la cartera, quan els hi perillen els seus interessos de classe, quan les grans empreses multinacionals catalanes els hi diuen allò tant pujolià del "això no toca", el seu catalanisme es dissolt com un tarrós de sucre i no tenen cap mena d'angúnia en fer allò del "peix en cove". El senyor Pellicer és el més reusenquista. De fet diria que aquesta paraula se l'ha inventat ell. Però, quan es tracta de parlar de determinades famílies de la ciutat, dels interessos de tal i qual, llavors, aquest reusenquisme desapareix.

Senyors i senyores, el reusenquisme comú, estimat per a tots i totes pot acabar defallint, sinó posem les bases d'una transició.

Per a poder fer-ho ens cal valentia en primer lloc. Hem de posar fi a aquesta transacció de poders i fer veure a l'equip de govern, que n'estem farts d'alternances de poder i, que el que vol la majoria de la població és una alternativa o una alternança de govern que acosti aquesta institució a la ciutadania.

Cal ser radical? Sí, cal ser radicalment democràtic. No crec que es puguin encarar les grans qüestions actuals, sense un pensament que vagi a l'arrel del problema. Creuen que es poden plantejar solucions epidèmiques a termes com la degeneració ambiental, violència de gènere, la corrupció política, el paper de la centralitat del ciutadà, els drets dels treballadors? Tot el que no sigui radical es un pedaç.

El fracàs de la socialdemocràcia es que es pensava que una esquerra epidèmica, apalancada per tres o quatre topics, podria conviure i sobreviure damunt d'un cos ultraliberal. Es un empelt fracassat. Es una historia de pedaços que ara ja comença a no trobar espai per a més. Se'ls hi està acabant la tela.

Alguns, com el Sr.Felip Puig ens diran que som violents! Pot acabar en violència aquesta radicalitat democràtica? Escoltin, sí! És un fet constatable i té tota la seva lògica. A tota gran concentració multitudinària, hi haurà un grau de violència física i vandalisme tècnic paral·lel a les motivacions ideològiques dels concentrats. Ha passat en tots els conflictes, des de les revolucions, passant per *hooligans* del futbol i acabant amb exercits professionals que lluiten per portar la democràcia als bàrbars. Prou, ja, d'aquest argument fal·laç e interessadament amplificat que utilitza el govern de torn davant la resposta de milers de persones. Prou!

Parlant de violència, hi ha alguns politòlegs que creuen que l'Estat del benestar -que per cert ara ja ningú utilitza aquesta expressió- es fruit de la por. La por que algú s'encarrega d'aplicar de forma sistemàtica aprofitant els mateixos triomfs que el poble ha creat.

Urgentment cal aturar la por, que és la seva violència (retallades, privatitzacions, corrupció, endolls laborals, mala gestió del diner públic, socialització de les pèrdues i privatització dels guanys, espoli fiscal, repressió policial, augment d'impostos i taxes, pèrdua de la qualitat en l'educació, en la sanitat, en els serveis públics, atac contra la nostra llengua i cultura, o el negament del dret a l'autodeterminació). Cal ser radical, cal plantar cara a aquest robatori.

Qui és mes radical? El Sr. Boi ,el Sr.Mas o Rajoy o un jove que va encaputxat per donar la cara davant aquest autèntic robatori? No sóc d'aquelles persones que diuen que des dels 15 anys pensa el mateix. Al contrari, el meu pensament com la mateixa edat va evolucionant i adaptant-se a la realitat, però tinc que sincerar-me i dir-vos que d'ençà que estic dins l'Ajuntament torno a raonar molts fets, com quan tenia 15 anys. Davant de la manca d'ètica de la política municipal i l'allunyament democràtic de la ciutadania en la presa de decisions, em cal i crec que ens cal aquella valentia, aquell coratge i aquelles ganes de canviar el món, que teníem quan érem adolescents. Si més no, el món de Reus com diria en Pep Baiges, o canviar una mica el sentiment dels reusencs i reusenques del meu cor, com diria el Sr. Tapias.

I què proposem o què podem fer des de la CUP amb un sol regidor?

En el darrer Ple municipal, després del trist i ridícul paper que varem fer el Sr. Alcalde, la Sra.Gomis i un servidor, alhora de decidir si fèiem o no fèiem els sous públic (tots els sous: Ajuntament, Parlament, Consell Comarcal, "Innoves" vàries, dietes de consorcis, representacions..etc)...

Permeteu-me fer un incís ja que parlem de sous, per explicar que les dietes dels nostres consellers a INNOVA així com l'excedent del meu sou mensual de 1280€ van a parar a un fons. Aquest fons, mitjançant un concurs obert i totalment independent a

la CUP, vinculat a la banca ètica COOP'57, vol fomentar la posada en marxa de projectes d'emprenedoria social i cooperativa sorgits des de la ciutadania.

Tornant al fil del darrer ple, el Sr.Cervera em convidava a treballar més per Reus i a deixar de banda mocions per sortir a la foto com la dels sous. (Aquest comentari sembla que comença a agafar pes en depèn quin àmbit no només polític)

Davant aquest comentari que ja va ser respost educadament en el transcurs del Ple, avui aprofito doncs per exposar la feina que hem fet per la ciutat de forma ràpida :

Al front institucional, treballem 19 persones: Grup Municipal (2 persones remunerades), consells d'administració d'empreses, organismes autònoms i consells municipals.

TOTA LA INFORMACIÓ DEL QUE FEM I DEIXEM DE FER ÉS PÚBLICA I S'ACTUALITZA AL BLOC DEL GRUP MUNICIPAL (<http://gm.cupreus.cat>)

En 7 plens realitzats, hem presentat 19 mocions (6 aprovades) + 2 propostes de resolució (1 aprovada). Un total de **21** mocions (3 per Ple) quan el reglament només ens deix presentar 2!

ARA Reus que en pot presentar 3 per Ple, n'ha presentat un total de **7** i el PSC-PSOE que en pot presentar 5 per Ple n'ha presentat un total **17** (les quals **8** són propostes de resolució). PP **0** i CiU **1** proposta de resolució.

D'aquestes 21 mocions presentades per la CUP:

- Hisenda i transparència econòmica: 7
- Participació: 3
- Seguretat i mobilitat: 3
- Cultura i memòria històrica: 2
- Drets socials (serveis socials): 1
- Ensenyament: 1
- Urbanisme i medi ambient: 2
- Alliberament nacional: 2

Aquestes 21 mocions representen 1/6 part del nostre programa electoral. En quatre anys haurem plantejat mocions del 100% del programa electoral + temes d'actualitat.

De totes les mocions aprovades, només 2 en relació a les persones afectades pels desnonaments, han estat implementades pel govern municipal amb la creació del Servei d'Assessorament sobre Deute Hipotecari.

En la Junta de Portaveus, hem presentat una proposta de reglament perquè la Junta de Portaveus sigui "útil"...i no passin coses com la de l'altre dia al Ple. La van censurar.

També varem presentar una proposta d'ús de la sala de premsa que també va ser censurada.

Hem presentat 10 Propostes de Declaració (3 censurades), ARA Reus 0, PSC-PSOE 1, PP 1 i CiU 0.

D'aquestes 10 propostes de declaració presentades per la CUP:

- Hisenda i transparència econòmica: 1
- Participació: 1
- Drets socials: 4
- Urbanisme i medi ambient: 1
- Ensenyament: 1
- Cultura i memòria històrica: 1
- Alliberament nacional: 1

Comissions informatives: Hem presentat aproximadament entre 80 i 100 preguntes i prec. Dels prec, hem aconseguit que es realitzin 6 intervencions sobre la via pública (tapiar una casa abandonada que provocava molèsties als veïns, arreglar l'estat de tres voreres de carrers de la ciutat,...) i la creació de dues comissions per debatre sobre temes de la ciutat.

Consells d'administració d'empreses: Hem presentat unes 60 preguntes sobre el funcionament de les empreses. Hem presentat un escrit a la fiscalia de l'Audiència Nacional i un escrit a l'OLAF sobre presumptes irregularitats en el funcionament de les empreses.

Hem entrat a participar activament en el funcionament dels consells municipals, davant la passivitat durant 30 anys de tots els partits polítics que hi participaven o hi participen. A destacar: estem promovent un nou reglament del Casal de Joves i un estudi de l'ús dels espais públics lúdics de la ciutat; estem promovent la realització d'activitats en el marc del Consell Municipal de Solidaritat i Cooperació que l'Ajuntament vol eliminar; hem denunciat aquells consells municipals que no realitzen la seva tasca de debat i assessorament de les polítiques locals, com ara el Consell Municipal de Medi Ambient i el Consell Municipal de l'Esport.

En total hem realitzat 98 reunions amb diferents entitats de la ciutat, centres escolars, sindicats, comitès d'empresa, professionals de l'ajuntament, professionals independents de la ciutat... i hem atès la consulta d'un centenar de ciutadans i ciutadanes a títol individual que han vingut al nostre despatx. D'aquestes, una tercera part les hem atès directament, i hem vehiculat les qüestions que plantejaven a través de les mocions i comissions informatives. Les dues terceres parts, les hem adreçat a l'OAC, ja que, reclamaven un tracte de favor, respecte la resta de la ciutadania. Moltes d'elles han anat als despatxos d'altres grups municipals, especialment del govern.

Quanta gent i com treballem al front del carrer? Les assemblees de la CUP són de caràcter setmanal i obertes a tota la ciutadania. De forma regular hi participen fins a unes 35 persones, les quals unes 20 són militants censades de la CUP, i la resta són persones independents que participen en el projecte de la CUP.

Tenim organitzades nou comissions de debat i propostes temàtiques, on hi participen a cadascuna entre 3 i 10 persones. Formades per la gent de la CUP, professionals independents i ciutadans i ciutadanes a títol individual.

Des de la CUP hem organitzat, organitzem i organitzarem actes de diferent caràcter per tal de promoure el debat sobre temes que afecten a la ciutat, així com temes que ens afecten com a societat. Així com també, actes que serveixen per finançar l'assemblea local. Sopars tertúlia, xerrades, actes de memòria històrica,...

Realitzem assemblees obertes a tota la ciutadania de caràcter bimensual i itinerant, que pretenen oferir el debat sobre l'estat de la ciutat, els barris i la tasca de la CUP a tots els barris de la ciutat.

Participem com a CUP en el projecte del Casal Despertaferro, conjuntament amb sis entitats més que la conformen.

Participem en espais de debat amb la resta de col·lectius de l'Esquerra Independentista de la ciutat, com també de l'Esquerra Independentista del Camp.

Participem en L'Assemblea Popular de Reus, aquesta plataforma de treball, conjuntament amb sindicats i moviments socials, per difondre la lluita en l'eix sociolaboral a nivell local.

Hem d'anar poc a poc. Fent camí. Sense preses, però sense pauses. I, fer possible aquesta transició, més aviat que tard. No podem deixem de lluitar i de treballar. O, potser, aquestes bases de la transició es bloquegin durant anys o potser per sempre. Hem d'aprofitar i ser valents. Com deia Joan Fuster: O ara, o mai!

Per finalitzar la meva intervenció voldria agrair a totes les persones que han fet possible que jo estigui avui aquí. I, com que suposo que ara –almenys uns quants- m'aplaudireu, m'agradaria dirigir aquests aplaudiments a la meua família, per la paciència i amor que em tenen i, especialment, a totes les persones que volem germinar les bases d'una nova transició a Reus.

Com va dir Norberto Bobbio (filòsof i polític de gran prestigi que es definia com a socialista i liberal):

"El caràcter públic del poder, entès com a no secret, com a obert al públic, segueix sent un dels criteris fonamentals per distingir l'Estat constitucional de l'Estat absolutista".

Moltes gràcies!